

Matt Lynn

VUURKRACHT

De eenheid

Steve West uit Londen-zuid. Steve heeft vijf jaar bij de SAS gediend, gevochten in Bosnië en achter de linies in de tweede Irak-oorlog. Na zijn afzwaaien ging hij freelancen voor Bruce Dudleys Private Military Corporation ‘Dudley Emergency Forces’, een organisatie die in die kringen bekendstaat als Death Inc., omdat ze bereid zijn uiterst riskante opdrachten aan te nemen waarbij veel op het spel staat. Met het geld dat Steve in Afghanistan verdiende – een operatie die in *Death Force* wordt beschreven – heeft hij het aandeel van vijftig procent van zijn oom Ken in een dealer in antieke auto’s in Leicestershire overgenomen.

Ollie Hall, ooit officier in de Household Cavalry – het Britse regiment met het meeste blauwe bloed – was opgeleid aan de militaire academie in Sandhurst en was een tijdje een van de snelst opkomende jeugdige sterren van de strijdkrachten. Maar hij had drank- en gokproblemen en uiteindelijk ruilde hij de landmacht in voor een loopbaan in de City. Toen ook die mislukte, probeerde hij zijn eigen beveiligingsbedrijf in het leven te roepen voordat hij zich bij Steve aansloot voor de operatie in Afghanistan. Hij is verloofd met Katie, een pr-meisje in Londen.

David Mallet kan bogen op twintig jaar ervaring bij de Irish Guards en is een door de wol geverfde soldaat en deskundige op het gebied van de logistiek, militaire planning en strategie. Hij is gescheiden van zijn eerste vrouw, moet de opleiding van twee volwassen kinderen aan een particuliere school bekostigen, en zijn tweede vrouw is onlangs bevallen van een tweeling.

Nick Thomas uit Swansea heeft twee jaar in de Territorial Army gediend voordat hij zich bij Steve voegde voor de operatie in Afghanistan. Als enig kind is hij opgevoed door zijn moeder Sandra en heeft nooit geweten wie zijn vader is. Hij is het teamlid met de minste militaire ervaring. Maar hij is ook de beste scherpschutter die de leden van de eenheid ooit hebben ontmoet, en hij heeft het buitengewone vermogen om een doel met ongeacht welk wapen te raken.

Ian ‘Bomber’ Murphy is een katholiek uit Ulster, opgegroeid in Belfast en tien jaar bommenmaker voor de IRA geweest. Hij was verantwoordelijk voor diverse explosies waarbij zowel militairen als burgers omkwamen en werd veroordeeld tot levenslang. Na jaren in de Maze-gevangenis te hebben doorgebracht, werd hij als onderdeel van het Goede Vrijdag-akkoord op vrije voeten gesteld. Hij is geen lid van de IRA meer en heeft de banden met zijn vroegere leven verbroken. Maar hij kan nog altijd bommen maken als de beste en er met de eenvoudigste middelen een in elkaar flansen.

Dan Coleman is een ex-lid van het Australische Special Air Service Regiment (SASR), vergelijkbaar met de Britse SAS. Hij heeft voor de SASR in Afghanistan gevochten in een eenheid die tegen de Taliban werd ingezet. Onterecht beschuldigd van de dood van twee kinderen tijdens een patrouille in Helmand heeft hij een jaar in het cachot doorgebracht. Achtervolgd door het incident verliet hij het Australische leger om freelanceopdrachten van beveiligingsbedrijven aan te nemen. Dan is wapenexpert, altijd op de hoogte van de nieuwste militaire snufjes en mag die graag testen.

Ganju Rai is van oorsprong een Gurkha en heeft acht jaar gediend in c-Company, het tweede bataljon van het parachutistenregiment dat voornamelijk uit Gurkha's bestaat. Hij komt uit een Nepalees dorpje en is hondstrouw aan de tradities van de Gurkha-regimenten. Rais broer, ook lid van het Gurkha-regiment, is in Kosovo gesneuveld en zijn weduwe en kinderen krijgen geen uitkering. Ganju is huurling geworden om voldoende geld te verdienen voor zijn familie in Nepal. Hij is een expert in geheime oorlogvoering.

Chris Reynolds is een veteraan van de Zuid-Afrikaanse Special Forces Brigade, bekend als de 'Recces' of Verkenningseenheid, heeft vijftien jaar bij de Defense Force van zijn land gediend en beschouwt de Verkenners als de beste gevechtseenheid ter wereld. Maar na de opheffing van de apartheid keerde hij de strijdkrachten de rug toe omdat hij teleurgesteld raakte in het regime. Hij kocht een boerderij in Zuid-Afrika, maar toen die failliet werd verklaard, was hij gedwongen als huurling te werken om zijn schulden af te lossen, al is het Zuid-Afrikanen verboden om voor paramilitaire groeperingen te werken. Van alle manschappen in de eenheid is hij het meest door de strijd gehard en zijn vaardigheden op het slagveld zijn aangescherpt tijdens jarenlange gevechten in de vuile Zuid-Afrikaanse grensoorlogen.

Maksim Perova is een Russische ex-commando van de zogenaamde Spetsnaz en heeft de moed van de doodsvrachting. Zijn vader is in het begin van de jaren tachtig in Afghanistan gesneuveld en Maksim heeft een ernstige wondkaverslaving. Tijdens de operatie in Afghanistan die in *Death Force* wordt beschreven, verried hij zijn eenheid als gevolg van een list, maar het werd hem vergeven omdat hij de hardvochtigste vechtjas bleek die de manschappen ooit hadden gekend. Maksim is atletisch, sterk, moedig en altijd klaar voor de strijd.

Bruce Dudley, een korzelige Schot, is oprichter en voornaamste aandeelhouder van Dudley Emergency Forces. Hij is een voormalige sergeant van de SAS die het regiment tien jaar geleden de rug toe keerde en al gauw beseftte dat er met een privéleger geld te verdienen viel. Zelf was hij een legendarisch harde soldaat en hij ziet niet in waarom iemand voor angstaanjagende omstandigheden terug zou deinzen. Hij begrijpt heel goed hoe huurlingen in elkaar zitten en weet precies hoe hij hen moet manipuleren.

Wijlen Jeff Campbell was afkomstig uit Londen-zuid waar hij samen met Steve opgroeide. De twee waren boezemvrienden. Jeff, die van de eenheid kameraadschap het hoogst in het vaandel had staan, organiseerde altijd feesten en zorgde er dan voor dat iedereen genoeg te drinken had. Ondanks alle inspanningen van zijn kameraden om zijn leven te redden, stierf Jeff aan zijn verwondingen, opgelopen tijdens de operatie in Afghanistan die in *Death Force* wordt beschreven.

1

Pas wanneer je een spelletje poker in Afrika's onmenselijkste gevangenis hebt gespeeld, weet je wat zweten is, stelde Steve West vast. Hij voelde een druppel van zijn nek over zijn rug glijden. Het was een koude druppel, angstzweet dus. Hij wierp een blik op zijn kaarten. Twee achten. Jezus, zei hij binnensmonds. Als er een leven op het spel staat, mocht je wel op iets beters hopen.

Maar zo waren de kaarten nu eenmaal.

En soms kon je niet anders dan roeien met de riemen die je hebt.

'Ik verhoog de inzet,' zei hij, en hij schoof een biljet van vijftig dollar naar het midden van de tafel.

De man tegenover hem grinnikte, nam bedachtzaam een lange haal van zijn sigaret en wierp een steelse blik op zijn eigen kaarten. Felipe Abago was een boosaardige kolos van zo'n honderdveertig kilo. Te oordelen naar hoe overvloedig hij transpireerde in de warmte van de vroege avond had hij meer vet dan spieren. Hij droeg een crèmekleurig linnen pak, al leek het alsof het jaren geleden was dat hij een jasje had gedragen. Maar aan de andere kant hoefde je je ook niet op je paasbest te kleden als je directeur was van een van de grootste en huiveringwekkendste gevangenissen van Afrika.

De Broken Ridge-gevangenis op Bioko, een tropisch eilandje voor de kust van het olierijke Equatoriaal-Guinee, herbergde meer dan vijfduizend mannen en vrouwen, die vaak jaren gevangenzaten en soms met meer dan honderd in een cel geperst zaten. Volgens de taxichauffeurs kon je het gillen van vrouwen die werden verkracht helemaal in de hoofdstad Malabo horen. En Abago was de Commandant. Zijn privé-hel, dacht Steve. De man leek er genoeg in te scheppen.

‘Ik zei dat ik de inzet verhoog,’ merkte Steve op met een kalme maar vastberaden stem.

‘Ik mag graag nadenken over mijn kaarten, meneer West,’ zei Abago. Steve haalde zijn schouders op. ‘Mij best,’ antwoordde hij langs zijn neus weg.

‘Bier!’ riep Abago.

Een van de gevangenen kwam aansnellen met een dienblad met twee flessen Ghanese Stone Strong Lager. De man was een meter tachtig lang, maar Steve zag dat hij zware hand- en enkelboeien droeg, en er zat een metalen band om zijn hals zodat hij eenvoudig in zijn cel kon worden vastgeketend en weer losgemaakt. Hij liep mank en op zijn rug zaten rauwe, bloederige striemen van een geseling. Een smerig spijkershort was zijn enige kledingstuk en hij stonk naar bloed en rottend vlees. ‘Bedankt, makker,’ zei Steve toen hij de fles aanpakte, en hij zag de man zich als een angstig dier wegsnellen.

Steve nam een slok bier en keek om zich heen in de bar.

Het grimmige hoofdgebouw van Broken Ridge lag aan zee en was omgeven door een hek van prikkeldraad van tweeënhalve meter hoog. Er werd constant wachtgelopen door zwaarbewapende bewakers, en op de vier hoeken van het terrein stonden wachttorens met norske soldaten achter mitrailleurs. De bar stond even buiten het hoofdgebouw aan de stoffige weg naar Malabo. Mannelijke gevangenen moesten er werken en elke avond werd er een tiental vrouwen uit hun cel gesleept om bewakers en andere klanten te bedienen in de paar slaapkamers aan de achterzijde. Zoals in veel Afrikaanse gevangenissen kreeg het personeel een hongerloontje, dus het geïmproviseerde café annex bordeel was de enige manier om fatsoenlijk aan de kost te komen. De arbeiders van de booreilanden kwamen in het weekeinde hun geld uitgeven aan bier en meisjes, maar het was dinsdagavond en rustig.

Misschien trekt het later nog wat aan, dacht Steve, maar laten we hopen van niet. Op een kalme avond is het hier al erg genoeg.

Het lijkt me vreselijk als het er hier ruig aan toe gaat.

Steve was ’s middags in Malabo geland met een vlucht van Air France vanuit Heathrow naar Parijs en was vervolgens met dezelfde maatschappij naar Equatoriaal-Guinee gevlogen. Het grootste deel van de tien uur durende vlucht baalde hij dat hij er überhaupt moest zijn. Een vriend van hem, Ollie Hall, die ook voor Dudley Emergency Forces

werkte, was een contract aangegaan voor het bevrijden van een gevangene. Waarom Ollie de klus had aangenomen, was Steve een raadsel. Niemand was uit Broken Ridge te bevrijden. Zat je daar eenmaal vast, dan was je zo goed als dood. Je wachtte er gewoon op je begrafenis.

Dat gold ook voor de vijfduizend ongelukkigen die er opgesloten zaten.

En nu gold het ook voor Ollie.

Aan Steve de taak om hem te bevrijden.

Twee dagen daarvoor was Ollies verloofde Katie langsgekomen. De tranen stroomden over haar wangen. Over nog geen vier weken zouden ze gaan trouwen. De ambassade had beloofd zijn uiterste best te doen, maar kon niet eens binnen vier weken een afspraak met de minister van Binnenlandse Zaken garanderen. Als ze over Ollies vrijlating wilden onderhandelen, zou dat minstens een half jaar in beslag nemen.

En zelfs zij waren niet optimistisch.

De regering van Guinee had weinig op met blanke huurlingen. En Buitenlandse Zaken evenmin.

‘Je moet hem daaruit halen, Steve,’ snikte Katie op zijn schouder. ‘Jij bent mijn enige hoop.’

Dus had Steve met tegenzin beloofd een poging te wagen, anders moest hij tegen Katie zeggen dat haar bruidsjaпон maar in de mottenballen moest. Broken Ridge leek hem namelijk geen gevangenis met een commissie die over voorwaardelijke invrijheidstelling ging.

‘Ik pas,’ gromde Abago. Hij gooide zijn kaarten op tafel.

Steve stak zijn hand uit en schoof de pot naar zich toe. Die was honderd-twintig dollar, een fortuin in een land waar de meeste mensen in een jaar nog niet zo veel verdienden.

‘Nog een rondje?’ stelde hij voor.

Hij klonk zo achteloos mogelijk, maar zo voelde hij zich niet. Nadat hij een kamer in het Sofitel in de stad had genomen, had hij de stad afgeschuimd en het eerste het beste pistool gekocht dat hij kon vinden, een Raven-25. Daarna had hij meteen een taxi hierheen genomen. Ollie had voor honderdduizend dollar een klus aangenomen om een zekere Newton Bunjira te bevrijden, die er al tien jaar vastzat. Nu kostte het dezelfde lui nog eens een kwart miljoen om hem vrij te krijgen. Zelfs voor zo’n bedrag had Steve de klus niet aangenomen, als Katie het hem niet had gesmeekt. Hij had zichzelf van duizend dollar contant geld voor-

zien, plus tien gouden Krugerrands uit Zuid-Afrika, die per stuk een kleine dertig gram wogen, en daarna was hij rechtstreeks naar het café gegaan. Je kon maar op één manier bij Broken Ridge komen en dat was door de hoofdingang.

Ik hoef de Commandant alleen maar zover te krijgen dat hij me binnenlaat, dacht hij. En de enige manier om dat voor elkaar te krijgen is aan de kaarttafel.

Abago knipte met zijn vingers en een van de vier meisjes aan de bar kwam naar hun tafeltje en sloeg haar armen om zijn zweterige borst. Ze leek hooguit vijftien. Haar huid was gaaf en soepel en ze droeg een witte katoenen jurk die weinig aan de verbeelding overliet. ‘Geven, loeders,’ gromde hij.

Een ander meisje had haar handen al op Steves schouders gelegd. Hij keek omhoog in haar grote, donkere ogen. Ze zei niets, masseerde zijn nek en pakte vervolgens de kaarten om ze met haar lange, rode nagels te schudden.

‘Wat doet u in ons land, meneer West?’ vroeg Abago.

‘Import, export.’

‘In de olie?’

Steve knikte. Hou het simpel, hield hij zich voor. Hang maar gewoon de onnozele zakenman uit die zakendoet met de plaatselijke oliemaatschappijen. Iemand die op zijn vrije avond in dit café is beland.

‘Dan hoop ik dat u een smak geld verdient, meneer West...’ De Commandant nam een slok bier en kneep het meisje in haar middel. Zijn dikke vingers begroeven zich in haar huid tot ze een kreet van pijn slaakte. ‘... want dan kan ik het van u winnen met pokeren.’

Steve draaide de twee kaarten om die met de rug omhoog op tafel lagen.

Twee achten.

Hij voelde weer een koude zweetdruppel langs zijn ruggengraat stromen.

Verrekte achten, dacht hij. Er zal heel wat meer voor nodig zijn om mijn maat Ollie uit deze helse petoet te krijgen.

‘Is dit een privéspelletje, of mag iedereen aanschrijven?’

Ian Murphy had al een stoel bijgetrokken en bediende zich van een flesje bier. Hij was een gedrongen man met het postuur dat het midden hield tussen dat van een rugbyspeler en een metselaar: klein en rond met een laag zwaartepunt en dikke slopersspieren. Zijn kortgeknipte, bruine haar zag eruit alsof het oranje werd als het te lang aan de zon werd blootgesteld, en zijn wangen zaten onder de sproeten. Hij droeg een dikke zonnebril waarachter zijn ogen volledig schuilgingen. De Bomber, dacht Steve. Het uiterlijk van de man stelde weinig voor, maar gaf je hem een eindje ontstekingsdraad en wat Semtex, dan was de chaos niet te overzien.

‘Alweer een blanke,’ grijnsde Abago. ‘Er is maar één ding dat ik leuker vind dan een blanke zijn vrouw afpakken... en dat is zijn geld afpakken.’

‘Kom er maar bij, makker,’ zei Steve kortaf met een blik op Ian.

Die had een andere route naar Malabo genomen dan Steve. Hij was met een vlucht van British Airways naar Casablanca gegaan en van daaruit met Air Maroc naar Guinee. Het tweetal logeerde in hetzelfde hotel, maar had op verschillende tijdstippen een kamer genomen en geen woord met elkaar gewisseld. Zo wilden ze het graag houden. Om hun doel te kunnen bereiken, was het van cruciaal belang dat niemand beseftte dat ze samenwerkten.

We willen niet in dit riool worden opgesloten, dacht Steve. Ollies verrekte hachje redden is geen twintig jaar in deze bajes waard.

‘Vijf kaarten?’ vroeg Ian.

Steve knikte. ‘Doe maar mee.’

Het plan was eenvoudig. Ze wisten dat Abago van gokken hield. Ian en Steve zouden onafhankelijk van elkaar naar het café gaan en Abago tot een spelletje poker verleiden. Als team zouden ze de Commandant fors laten verliezen. Vervolgens zouden ze hem aanbieden de schuld onder de tafel te vereffenen. Laat Ollie vrij en Abago kon zijn geld houden.

Dat had een strak plan geleken toen Bruce Dudley, de baas van Dudley Emergency Forces, of Death Inc. zoals de organisatie in het wereldje bekendstond, het voor hen uitstekende in Londen. Maar hier leek het lang zo eenvoudig niet, bedacht Steve met een blik naar Abago tegenover hem.

De Commandant was dik, wreed en boosaardig en zijn brein was verrot door jarenlange hielenlikkerij naar boven en marteling naar beneden. De moeilijkheid was dat dit alles niet wilde zeggen dat de man niet kon kaarten.

‘Geef hem zijn kaarten,’ commandeerde Abago.

Het meisje dat haar armen om zijn borst had geslagen, maakte zich los en legde een stel kaarten voor Ian neer. Steve bekeek die van zichzelf nog eens. Twee achten, net als daarvoor. Ian nam een slok bier en schoof een briefje van twintig in de pot. ‘Ik verhoog...’ zei hij.

Steve deed er een twintigje bij, Abago volgde zijn voorbeeld en daarna legden ze de kaarten op tafel.

De Commandant had een full house.

Snel verdiend.

Steve glimlachte vanbinnen. Een paar rondjes verliezen was nu precies de bedoeling. Zorgen dat de man niet meer kon ophouden. Daarna met hem gaan spelen, zoals je met een vis aan de haak zou spelen. Laat hem maar kronkelen en naar adem happen, laat de lijn nog wat vieren en dan, als je klaar bent, laat je het monster met een klap op het dek landen.

Abago harkte het geld naar zich toe, gaf het meisje vijf dollar en stak de rest in de borstzak van zijn overhemd. Een gevangene bracht een kom met verse pompoenzaadjes. Steve zag dat hij alleen een linkerhand had: de rechterarm was vlak onder de elleboog afgesneden en had plaatsgemaakt voor een slecht geheelde stomp. ‘Geven maar weer,’ snauwde Abago. ‘We zijn amper begonnen.’

Hij nam een mondvul zaadjes, kauwde en spuugde er een paar op de